על תהלים וטילים וטבין ותקילין

מי נחש גולדמן [illegible] (הלייטורליס)

מאת ד"ר ישראל אלדד

פעם היינו שולחים אל שמים פרקי תהלים. היום אנו מטילים ומטיחים פרקי תנ"ך לרוב זה בפני זה וכולנו יחד בפני עולם גויים, ונשיאי גויי אפריקה אף מטילים פסוקי תהילים בפנינו ואל שמים אנו שולחים טילים.

הטילים אינם מגיעים לשמים, לא רק אלה שלנו הקטנים והחלשים לפי שעה, גם הגדולים והמשוכללים של הגויים הגדולים והמשוכללים־כל־כך אינם מגיעים לשם, שיא ההישג שלהם הוא החלל, החלל הריק, אבל פרקי תהילים שאמרו אבותינו היו מגיעים לשמים, לשמים שלא היו חלל ריק כי אם היו אלהים שמלוא כל הארץ כבודו, ופרקי תהלים היו מגיעים אל שם כי מלב מלא יצאו, אבל היום יש המוח והזכרון והפה מלאים פסוקים אבל הלב ריק מהם, וגם פרקי תהילים זקוקים לחומר דלק, לדלק שבלב, אם נוזל ורותח כדלק שבלב חסידי או לב משורר, אם מוצק וקריר־לכאורה כלבו של למדן „מתנגד" או איש מדע, זה וזה בוער ומבעיר והודף תפילה מן הלב עד לב השמים ומגיע.

כי אלמלא היו מגיעים פרקי תהלים של אבות לשמים, לא היו מגיעים בנים לארץ. אך אלמלא קליעי בנים, קליעים טובים בידי בנים טובים, וקליעים שהגיעו, שהגיעו אל גופי אויבים, לא היו גם אבות זוכים לראות תפילתם שהגיעה.

כי מראשית היתה מלכות לישראל יחדו התהילה והקליעה כרוכות זו בזו, מהולות וקלועות זו בזו כבשירו וקשתו של מלכנו דוד.

*

לא נעשה דוד מלכנו לראש מלכי ישראל, לאביו של משיח ישראל — משיח בן דוד — לאות ומופת לגאולת ישראל ונצח ישראל — דוד מלך ישראל חי וקיים — אלא בזכות אותו ליכוד שנתלכדו בו: משורר וגיבור, מאמין וכובש, נעים זמירות ישראל והמקים מלכות ישראל או, בלשון המקרא המונה תכונותיו עוד בטרם היותו למלך בישראל: „יודע נגן וגבור חיל ואיש מלחמה ונבון־דבר ואיש תאר וה' עמו". אותן אצבעות שכה הטיבו לפרוט על נבל, הטיבו לדרוך קשת, הטיבו לקלוע קלע, ואיש המלחמה היה איש הבינה והוא איש הגדלות אשר ידע לא לחרוס על אויביו, לא לסגת ממה שכבש וידע לא לפגוע במלך־יריבו־מישראל וידע לסגת ממלחמה, עם אחים ובנים מישראל ומבית, בינת דין־באויבים ורחמים־בבית, והוא יפה־תואר, גם יפה עינים, גם מעמיק לראות, וה' עמו, עם גופו היפה, הלוחם וכובש, עם נפשו האוהבת והמנגנת, ה' עמו בכנורו וקשתו. ובצאתו להלחם בגלית הפלשתי הוא פונה לשמים: „ה' אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא אשר יצילני מיד הפלשתי הזה". את תפילתו הוא שילח לשמים ואת קליעו לגולגולתו של הפלישתי, זה אבי אבות של הפלישתינאים.

ובשלהי חייו, משירוהו לאלהים הרודד עמים תחתיו, יודה לה' אשר לימד ידו לקרב ואצבעותיו למלחמה — לא יאמר: אקדמיה צבאית, יאמר: אקדם־יה־צבאות.

זו תורת המלחמה לישראל ואידך זיל גמור, צא ולמד, אם צריך צא גם לאקדמיות של גויים, אך בסוד שבקליעיך לא תנצח אם לא תהא אמונה בלבבך, אם יהיה לבך ריק כחלל, ובמופלא מפסוקי מזמוריו של דוד לא תשחרר את עריו של דוד, את בית־לחם, חברון ועיר דוד אם לא מיטב הקליעים בידיך, כאשר היו בידיו הבטוחות והמאמינות של דוד מכה פלשתים.

*

ברוך המלמד ידי ישראל לקרב במיטב הנשק ואצבעותיו להבין דלק מוצק לאחר שהיינו אנו עצמנו, גופנו ודמנו ומוחותנו דלק נוזל עד מאוד להניע בו מהפכות זרים, מכונות זרים ואחר כך לנוזל של בכי ודם.

וגם אם ישנם זרים בין המלמדים, אין הם כנותנים כי אם כמחזירים בלבד ולאו דוקא — כפי שיש אומרים — מחזירים לנו בחומר חוב שהם חבים לנו ברוח, מחזירים לנו בטילים על מה שנטלו מאתנו תהלים והוא ספר תפילותיהם, כי אם גם מחזירים לנו באותה מטבע קשה שקיבלו מידי אנשי מדע יהודיים ממוסקבה דרך ברלין ועד וושינגטון. לא בפתאום רוצצו גויים מוחות יהודים. תחילה סחטו אותם, סחטו מהם הרבה מאוד בינה ורוח וידע ורק לאחר שנדמה היה להם כי כבר למדו הכל ומעתה יוכלו בלעדי המוח היהודי, הם זורקים אותו אם לדוב אם לארי, אם לשלג אם לכבשן.

אין אתה מוצא אומה בעולם — ואין אנו מדברים בזנבות העשנים כמצרים שאין לה כלום משלה — מן הגדולות שבהן, רוסיה וגרמניה וצרפת ובריטניה וארה"ב, שתוכל לאמר שהיה בכוחה להגיע להשגים המדעיים החדישים בלעדי סיועם של אנשי מדע מעמים אחרים ובלי עזרת מדענים ממוצא יהודי. אך אין ספק שאפשר לערוך רשימה של מדענים יהודיים בלבד, שאילו היו כולם מרוכזים בעמם ובארצם היהודית היו יכולים להגיע להשגים ההם ללא סיוע מדעי מצד אחרים. וכל מי הרואה את גדולת אומתנו רק בתחום [illegible] הגולה ייטיב לעשות אם יתבונן בעובדה שגם את המצפן ששימש מכשיר יסוד למגלי היבשות, המציאו והתקינו יהודים, אם לא לשוב ולהעלות כפי שהועלה בימים אלה שוב על ידי פרופיסור ספרדי לא־יהודי, כי קולומבוס מן האנוסים היה. כי אולי יותר מכל עם אחר בעולם נזקק עם הנודדים־על־כל־ימים למצפן, ואולי יותר מכל עם אחר בעולם נזקק עם המגורשים־מכל־יבשת ליבשת חדשה, כשם שלא במקרה היו מרכס ופרויד ואיינשטיין יהודים, וגם צורך פנימי עמוק נוסף על היכולת, הוליד אותם מדמו ושכלו של העם הזה, ועדיין לא נעשה המאמץ המדעי לחקור את שרשי הצרכים האלה שהפעילו את הכשרונות האלה. ועוצמת האנרגיה הנפשית והרוחנית שמרוכזת היתה בגרעין האומה חיפשה פורקן, וכשלוח אדם היום צוללות לעמקי ים, קליעים לירח וכוכבים, כן שלח העם היהודי את אנשי־החלל שלו, את אמוראיו ואת נביאיו־בכוח אל החלל הריק של עולם הגויים למלאו, לחשמלו, לאחר שהללו שניצלו וסחטו עד תום את האם ואת הבן ואת רוח הקודש שנתנו להם, שיגרנו לתוכם נותני תורות חברה ונפש ומהפכני החלל והזמן.

ואם הם נותנים לנו ומות שהם נותנים לנו כיום, אינו אלא ריבית דריבית ממה שהם חבים לנו, ואלמלא ידוע היה שהעולם הוא עולם של פושטי רגל וכפויי טובה, היינו יכולים להגיש חשבון נאה.

ומה עוד.

ומה עוד שכה הרבה מאשר לנו בכלל ימי הקליע האחרון בפרט לא מידם בא לנו כי אם [illegible] ומרצון־חיים ויכולת־גדלות של עצמנו.

ולא עוד אלא שגם בכך צרה עיניהם וצר לבם ואילו יכלו היו מונעים זאת מאתנו, כי אילו יכלו היו גם מחסלים את כן השילוח הצר והמיצר אשר שמו: מדינת ישראל.

וכל כך הרבה פלישתינאים ממזרח וממערב גם יחד מתחרים זה בזה במשלוח שריונם וקובעים לגליית־נאצר ודוחפים אותו ומעודדים אותו לגדף ולחרף את מערכות ישראל.

ואנו —

שולחים קליע לשמים לפי שעה לבדוק את מזג האויר, כאילו אין אנו יודעים מהו: גרוש ברקים ורוחות נגהו.

*

מהר מאוד, ודאי הרבה יותר מהר מאשר שער, קיבל ראש ממשלת ישראל שכר־טירחתו אשר טרח לוותר לו לנשיא ארה"ב ויתור עקרוני בשאלת החזרת הפליטים.

לא, לא הקליעים האמריקאיים למצרים הם שכר הטירחה, אלה היו דמי קדימה, כי אלה הובטחו ואולי אף ניתנו זמן רב מלפני כן, אלה הגיעו ודאי יחד עם המיגים הרוסיים החדשים, הכל למען השלום והיציבות והפיתוח של מצרים. שכר הטירחה ושכר הויתור למר בן גוריון מצד ארה"ב הוא אותו גל הזעם הרשמי, הקצף הלבן של שפתי הבית הלבן בגלל הקליע הישראלי ואותה העמדת פנים צבועה של משלוח קליעים למצרים כאילו כתשובה לקליע הישראלי.

ואין מי אשר יסעיר את יהדות ארה"ב, אין מי אשר יוליך [illegible] לטובת־קנדי בכרזות ובסיסמאות: רימית אותנו! מישהו לחץ על כפתורים פרטיים והפעיל ציר קונגרס או סינטור למחות, מישהו מכנס „מועדון נשיאים" להגיש מחאה, אך ראשו של ראשם בעניני פיצויים. ולבו של ראש הרבנים בארה"ב, סולוביצ'יק בתמיכה במפלגה הדתית־הלאומית, ואלה שידעו פעם ליצור דעת־קהל שם ולהסעירו — אבדו בחלל הריק שם: סילבר עומד בטמפל והלל קוק יושב בבורסה. ובסך הכל: אין מי שיוליך את המוני בית ישראל בארה"ב בסערה נגד השנאה הגוברת בבית הלבן ובקונגרס של פולברייט ובאו"ם של סטיבנסון, השנאה נגד ישראל. וגם המרכז להשקעות ומפעל ה„בונדס" ולישכת התיירות אינם מעוניינים כנראה ליצור „בהלה" בקרב המשקיעים והתיירים ועוד יבואו פסיכואנאליטיקאים — והם כה רבים שם — וימצאו משום מה סטיה הראבי נלסון גליק בשפה שברך בברכת כהנים את מר קנדי בהיבחרו.

טובים וכבדים הטבין ותקילין אשר שולחים ואשר מביאים יהודי ארה"ב ואף גויי ארה"ב במישרין ובעקיפין, אבל אין הם שקולים כנגד הקליעים אשר ארה"ב שולחת למצרים ואין הם טובים כנגד הפליטים הערביים שארה"ב מתכוננת לשלוח לנו, לישראל. ואין בהם כדי לבטלם.

אילו לפחות שמענו לעצתו של „סנדיי טיימס" הכותב כי ישראל יכול אף להגיע לייצור פצצה אטומית משלו אם „יהדק את החגורה", שעצה טובה היא אם כי לא כעצה הושמעה כי אם כאזהרה! אלא שאין מי שיתשוב כמובן — ובימי דימגוגיה של בחירות ואשר [illegible] — של החיתוך [illegible]

אדרבא: אתה מוצא הבזבוז הזה של כסף לקליענו שואל „לשם מה בזבוז הטיל־סרק". הימצא מי שיקום ויציע למ הזה ובישיבת הכנסת הדחופה: במקום ב„פרשת" סרק ופרסטיגה ופליטות־פה, שמא נדון בהצעה דחופה אחרת: שכל מפלגה תתרום מיד את הסכום שהקציבה וגייסה לבחירות לייצור קליעים העולים הון ותבוטלנה בחירות הסרק או שתתקיימנה בלי תעמולה בכלל, כאשר ממילא שום תמורה לא תהיה, וגם אם תהיה כאשר תהיה, אינה יכולה להיות טובה יותר, שקולה יותר חיונית יותר מאשר ייצור עשרים שביטים.

[illegible]

*

בעוד שהפיסיקאים שלנו הצליחו לייצר דלק מוצק, בפוליטיקה שלנו הכל נוזל בקצף ורייר — לא טבין ולא תקילין, לא זהב מלכות בנפש ולא ברזל באופי.

אותה נפש נוזלת — ואינה נוהרת — היא היא שהתנגדה למלחמת השחרור, שהיא המלחמה בבריטים, היא היא שהזהירה מפני הכרזת המדינה, היא שלא רצתה בירושלים בירת ישראל והיא המטיפה הסלגות גם היום והיא שנתרדה מתפישת אייכמן והיא המזהירה בפני תלייתו, והיא התובעת כניעה לנאצר והיא המעקמת אפה ועצמה לשמע קליע, ותמיד בגלוי או בסתר, בהסוואה או בלי בושה באותו נימוק עצמו: „למה יאמרו הגויים"? „לשם מה ההתגרות"? ו„איך נעמוד"?

הכל אשר בא עלינו לאסונות בגולה ובארץ הכל אשר אחרנו ואשר לא הספקנו ואשר לא השלמנו, בעטיה של אותה נפש נוזלת בא.

כי בסיס השילוח שלנו צר מאוד והדלק המוצק של הנפש מעט.

ולא יהיה בטחון לישראל עד אם תפתרנה שתי בעיות אלה: בסיס שילוח רחב [illegible]

„הבוקר" — 14.7.61 — עמ' 3